

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Z. D.**, zastoupeného Rudolfem Skoupým, advokátem se sídlem Soudní 1, Svitavy, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, Horova 17, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2009, čj. 49/09-1100-601319, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2009, čj. 31 Ca 46/2009 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2009, čj. 49/09-1100-601319, zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 11. 7. 2007, čj. 27739/07/265970/2873, vydanému Finančním úřadem v Moravské Třebové (správce daně), kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 31 584 Kč. Správce daně neuznal žalobcem uplatněný odpočet zaplacených úroků z meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření poskytnutého za účelem úhrady závazků spojených s bydlením a koupí rodinného domu, jelikož žalobce neprokázal, že předmět bytové potřeby užíval k vlastnímu trvalému bydlení.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Předně v ní připomněl, že rozhodnutí žalovaného v této věci bylo krajským soudem již jednou zrušeno. Namítl, že žalovaný na jedné straně uvádí, že nebylo prokázáno bydlení žalobce na adrese Ú., avšak na druhou stranu tvrdí, že nebylo prokázáno, že by bydlel na adrese N. v M., jak tvrdí žalobce. Žalobce by nesplnil podmínky pro odpočet úroků z úvěrů, jen pokud by bylo postaveno najisto, že bydlel v Ú.

a nikoliv v M. To však žalovaný neučinil, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný dále odmítl hodnocení výpovědí slyšených svědků. Výpověď rodičů nebyla vyvrácena, proto je nutno hodnotit ji jako věrohodný důkaz a není možno ji odmítnout toliko s odkazem na blízký vztah svědků k žalobci. S ohledem na obsah výpovědi rodičů se důkazní břemeno přeneslo na správce daně. To, že měl žalobce trvalé bydliště v Ú., není bez dalšího údaj o místě skutečného pobytu. To samé platí i o změně způsobu užívání stavby. Skutečnost, že žalobce tuto změnu ohlásil později, v době, kdy v objektu již bydlel, znamená pouze to, že nedostál své povinnosti ze stavebního zákona. Nejedná se však o důkaz, který by prokazoval, že v M. nebydlel. Stejně tak nelze žalobci nařizovat, jak má řešit dodávku energií do objektu. Žalobce prostřednictvím výsledku rodičů prokázal, jakým způsobem řešil dodávku energií do domu. Postup žalovaného je v tomto směru v rozporu s § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Přitom je to právě nejbližší rodina, která je schopna se nejkvalifikovaněji vyjádřit k bydlení jejího člena, nikoliv starosta obce či sousedka rodičů. Z předložených fotografií je zřejmé, že byt byl obyvatelný.

Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 9. 2009, čj. 31 Ca 46/2009 - 22, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Postup žalovaného v nově otevřeném odvolacím řízení hodnotil v návaznosti na § 15 odst. 10 a 11 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o daních z příjmů“), přičemž se zabýval zejména hodnocením, zda žalovaný postupoval při doplnění důkazního řízení a následném hodnocení pojmu „předmět bytové potřeby“ v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Krajský soud se ztotožnil s právní kvalifikací provedenou žalovaným. Hodnocením každého důkazu jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno. Svědecké výpovědi, vyjma svědecké výpovědi žalobcových rodičů, jednoznačně nepotvrdily ani nevyvrátily trvalé užívání předmětu bydlení. Provedené důkazy proto nelze hodnotit jako prokazující či vyvracející tvrzení žalobce. Věrohodnost nastalé skutečnosti a pravdivost či nepravdivost tvrzení svědků krajský soud hodnotil jednak izolovaně a jednak ve srovnání se skutečnostmi ověřenými provedením ostatních důkazů. Tvrzení, že předmětná nemovitost sloužila k trvalému bydlení, nekoresponduje s podmínkami, za nichž měl žalobce daný objekt obývat a které nesplňovaly nutné zabezpečení pro trvalé bydlení. Je totiž pozoruhodné, proč by si žalobce zajišťoval složitým způsobem dodávku elektřiny a vody do objektu, když tak mohl učinit jednoduchým uzavřením smlouvy s příslušným subjektem. Výpověď žalobce a jeho rodičů, že si vodu vozil v kanystru, topil krbem a svítil agregátem, byla soudem vyhodnocena jako nevěrohodná. Nadto žalobce nepředložil žádný podpůrný prostředek k těmto tvrzením, např. doklady svědčící o provozu agregátu, doklad o úhradě dřeva na topení apod. O tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno, svědčí i další důkazy založené ve spisu. Z jednotlivých dokladů odboru výstavby příslušného městského úřadu lze dovodit, že původní stavební povolení bylo na předmětnou nemovitost vydáno na stavební úpravy – rekonstrukce hotelu G. Krajský soud proto souhlasil se žalovaným, že stavební povolení nebylo vydáno ani na bytový ani na rodinný dům, jakožto stavby pro bydlení. Souhlas se změnou užívání stavby byl vydán až v květnu 2007, tedy se značným časovým odstupem od zdaňovacího období, v němž žalobce uplatnil snížení základu daně. Krajský soud shrnul, že žalobce nesplnil svou důkazní povinnost, a tudíž snížení základu daně na základě § 15 odst. 10 zákona o daních z příjmů uplatnil neoprávněně.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností, v níž uplatnil stížný důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že rodiče stěžovatele potvrdili, že stěžovatel bydlel v domě v M., nikoliv na adrese svého tehdejšího trvalého pobytu v Ú. Další svědkové, starosta obce Koclířov (pozn. NSS – dle obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 1. 10. 2008 je tento svědek starostou města Útěchov) a sousedka J. svědectví rodičů dle krajského soudu nepotvrdili ani nevyvrátili. Již jen na základě takového hodnocení svědeckých výpovědí měl soud vzít za prokázané, že stěžovatel bydlel v M. Závěr žalovaného zůstal v řízení spekulativní a neprokázan. Stěžovatel uznává, že bylo na něm prokazovat, že bydlel v M., nebylo povinností správce daně prokazovat, že bydlel v Ú., nicméně někde stěžovatel fakticky bydlet musel, přičemž v řízení bylo prokázáno jeho bydliště v M. Jelikož výpověď uvedených dvou svědků nevyvrací výpověď rodičů, mělo být napadeným rozsudkem uzavřeno, že stěžovatel prokázal bydlení v M.

Stěžovatel zpochybňoval i závěr soudu, že o neunesení důkazního břemene svědčí existence původního stavebního povolení na přestavbu domu na hotel G. K tomu uvedl, že dům vydražil v soudní dražbě za účelem bydlení a jako objekt k bydlení byl dům zapsán i na výpisu z katastru nemovitostí. O existenci stavebního povolení neměl zpočátku tušení, i proto o změnu užívání stavby požádal až v roce 2007. Stěžovatel neměl nikdy v úmyslu přestavět dům na hotel a nikdy k tomu nečinil žádné úkony. Napadený rozsudek pouze nekriticky přejímá argumentaci finančních orgánů. Ke způsobu hodnocení obstarávání elektřiny a vody stěžovatel uvedl, že zakoupený dům byl ve špatném stavebně – technickém stavu, měl poškozené vodovodní vedení, což je osvědčeno např. v rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 6. 1. 2004, čj. Kanc-5240/03-66-139; které přikládá jako důkaz. Proto stěžovatel neuzavřel smlouvu o dodávce vody a vodu dovážel. Stěžovatel si je vědom zákazu novot v řízení o kasační stížnosti, nicméně tato argumentace byla přímo použita poprvé až v napadeném rozsudku a musí na ni reagovat. Stěžovatel poukázal i na skutečnost, že nemovitost zakoupil z úvěru, neměl peníze na okamžitou a celkovou rekonstrukci, kterou prováděl postupně podle svých finančních možností. Proto nebyl schopen opravy provést v brzké době po zakoupení nemovitosti a dodávky vody a energií řešil provizorním způsobem.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel nepředložil žádné jiné důkazy, které by podpořily jeho tvrzení. Výpovědi svědků nelze hodnotit jako prokazující či potvrzující tvrzení daňového subjektu. Ani na základě kasační stížnosti nelze zaujmout jiné stanovisko, než že daňový subjekt neprokázal žádnými, byť i podpůrnými, důkazními prostředky, že skutečně obýval objekt v M. Povědomost o existenci původního stavebního povolení či špatný stavebně - technický stav domu není argumentem ve prospěch daňového subjektu, spíše naopak svědčí o tom, že dům byl neobyvatelný a daňový subjekt jej neužíval k trvalému bydlení. Proto žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zákon o daních z příjmů umožňuje (a umožňoval i ve zdaňovacím období roku 2004), aby si daňový subjekt snížil daňový základ o zákonem vymezené položky. V § 15 odst. 10 tohoto zákona, v tehdy platném znění, je taxativně vymezeno, co se rozumí financováním bytových potřeb, jinak řečeno na jaké účely mohl stěžovatel poskytnuté finanční prostředky na základě smlouvy o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření použít, aby měl nárok na snížení základu daně. Esenciální podmínkou pro snížení základu daně je užití úvěru pro účely bytové potřeby, které jsou vymezeny pod jednotlivými písmeny § 15 odst. 10 zákona o daních z příjmů. Stěžovateli byl meziúvěr a úvěr ze stavebního spoření poskytnut za účelem úhrady závazků spojených s bydlením a koupí rodinného domu, tedy pro účely bytové potřeby odpovídající § 15 odst. 10 písm. c) tohoto zákona. Další kumulativní podmínky vymezující oprávněnost nároku pro snížení základu daně jsou zakotveny v § 15 odst. 11 předmětného zákona. Jednou z těchto podmínek je, aby poplatník předmět bytové potřeby užíval k vlastnímu trvalému bydlení nebo trvalému bydlení zákonem stanovených osob.

V průběhu daňového řízení vyvstaly dvě sporné otázky, a sice zda lze nemovitost v M. vůbec považovat za předmět bytové potřeby a dále, zda stěžovatel tento dům užíval pro své trvalé bydlení. Předmětem řízení přitom primárně nebylo zjišťování, kde stěžovatel skutečně bydlel, ale to, zda bydlel právě v nemovitosti v M., tedy tam, kde si z titulu trvalého bydlení uplatňoval nárok na snížení základu daně z příjmů fyzických osob.

V daňovém řízení je běžné, že určitý nárok uplatňovaný daňovým subjektem není možné prokázat na základě jediného důkazu. Skutečnost, zda osoba trvale bydlí v určitém objektu nelze zpravidla prokázat jediným přímým důkazem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Afs 13/2005 - 60, www.nssoud.cz s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 24. 3. 1970, sp. zn. 7 Tz 84/69, zveřejněné pod č. 38/1970 Sb. rozh. tr., konstatoval, že *„i v daňovém řízení může k prokázání určitých skutečností postačovat i řetězec nepřímých důkazů, tedy ve svém souhrnu logická, ničím nenarušená a uzavřená soustava vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které vcelku shodně a spolehlivě dokazují skutečnost nebo skutečnosti, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru“*. V průběhu důkazního řízení byly shromážděny, a to zejména správcem daně na základě výzev k součinnosti, důkazní prostředky, které po jejich vyhodnocení neprokázaly, že by místem trvalého pobytu byl právě objekt v M., s jehož koupí, meziúvěrem a úvěrem spojil stěžovatel svůj nárok na snížení daňového základu.

Tvrzený způsob svícení, topení i obstarávání elektřiny a vůbec celkový tvrzený způsob bydlení stěžovatele v objektu v M. nenasvědčuje tomu, že by byl objekt užíván k trvalému bydlení a že by byl způsobilý, aby se v něm osoba mohla převážně či trvale zdržovat, a proto vzbudil ve správci daně zcela oprávněné pochybnosti. To, že jsou v domě spotřebovávány energie a tudíž vznikají prokazatelné náklady s jejich využíváním, představuje jeden ze způsobů, kterým lze prokázat, že nemovitost je využívána k trvalému, nikoliv pouze nahodilému či dokonce žádnému, bydlení. Je pravdou, že žádný právní předpis občanům neukládá, kolik kWh musí spotřebovat, jak často se mýt či vařit, jak v průběhu řízení uváděl stěžovatel, na druhou stranu však užívání objektu pro trvalé bydlení je obecně s těmito náklady zpravidla spjato. Žalovanému lze dát za pravdu v tom, že popisovaný způsob bydlení neodpovídá současným standardům trvalého bydlení. To však

na druhou stranu neznamena, že stěžovatel předmět bytové potřeby k trvalému bydlení nemohl užívat. Sama skutečnost, že si stěžovatel měl vyrábět elektřinu pomocí benzinového agregátu, nosit vodu v kanystru, neodebírat zemní plyn, je sice v dnešní době poněkud nestandardní, nikoliv však zcela vyloučená. Bylo však třeba tyto zjištěné skutečnosti hodnotit se zřetelem k tomu, zda stěžovatel unesl v daňovém řízení důkazní břemeno a zda svá tvrzení prokázal.

Důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daňového řádu stíhá daňový subjekt ohledně všech skutečností, které v daňovém přiznání uvedl, resp. byl povinen uvést, nebo k nimž byl správcem daně vyzván. Je to totiž daňový subjekt, koho stíhá břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Nárok na uplatnění nezdanitelné části základu daně je třeba doložit, a to daňovým subjektem, nikoliv správcem daně. Bylo tak na stěžovateli, aby vyvinul vlastní iniciativu a předložil důkazy, ze kterých bude možno dospět k závěru o využívání objektu v M. pro potřeby trvalého bydlení. Proto bylo v zájmu daňového subjektu, který v daném objektu neodebíral téměř žádnou elektrickou energii a neplatil vodné a stočné, aby prokázal a pouze netvrdil, že si tyto služby případně obstarával náhradním netradičním způsobem. Stěžovatel v průběhu daňového řízení ovšem zůstal převážně u tvrzení, že nebydlel se svými rodiči v Ú., ale naopak v M., přičemž tato tvrzení nepodložil žádnými přijatelnými důkazy, které by prokázaly, že v uvedeném domě v rozhodné době skutečně trvale bydlel.

Daňový subjekt až dne 10. 8. 2006 uzavřel se společností VHOS, a. s. smlouvu o dodávce vody a odvádění odpadních vod, přičemž i v této době uvedl jako fakturační adresu v Ú. Tato společnost k výzvě správce daně dále sdělila, že za uvedené odběrné místo nebyla stěžovateli vystavena žádná faktura za vodné a stočné, že objekt je prázdný, vodoměr nepřístupný, přičemž stěžovatel nereagoval na odpočtové lístky. Ve správním spise je dále založena kupní smlouva o dodávce elektřiny ze dne 22. 10. 2003 uzavřená mezi stěžovatelem a společností Východočeská energetika, a. s. Přesto podle vyúčtování za elektřinu představovala dodávka této energie v rozhodném období pouze 2,3 kWh.

Stěžovatel až v kasační stížnosti uvedl, že dům byl ve špatném stavebně-technickém stavu (zatímco v odvolání proti prvnímu rozhodnutí správce daně uvedl, že byt ve 2. NP byl obyvatelný od samého počátku) a měl poškozené vodovodní vedení, a proto neuzavřel smlouvu o dodávce vody. Stěžovatel k tomu dodal, že si je vědom zákazu novot v řízení o kasační stížnosti, avšak tato argumentace byla přímo použita poprvé až v napadeném rozsudku krajského soudu. S tímto tvrzením se však nemůže Nejvyšší správní soud ztotožnit, jelikož již žalovaný na straně 3 v pátém odstavci svého rozhodnutí uvedl, že pokud stěžovatel v objektu bydlel, měl možnost si zajistit dodávku vody pouhým uzavřením předmětné smlouvy. Žalovaný se přitom podrobně zabýval způsobem, kterým stěžovatel obstarával a kterým mohl obstarávat elektřinu, vodu a teplo. Navíc tvrzení o špatném stavebně – technickém stavu nemovitosti svědčí spíše ve prospěch závěru žalovaného, že daná nemovitost nebyla užívána k trvalému bydlení. Ani skutečnost, že dodávky vody a energií řešil provizorním způsobem z důvodu své finanční situace neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak s ohledem na obsah rozhodnutí žalovaného mohl učinit. Stěžovatel v žalobě toliko uvedl, že je výlučně jeho věcí, jakým způsobem bude jednotlivé služby obstarávat. Tomu lze přisvědčit, avšak je třeba doplnit, že současně bylo na něm, aby prokázal v daňovém řízení rozhodné skutečnosti.

Stěžovatel v tomto směru nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že pro uspokojování svých životních potřeb stačila v kanystru donesená voda, neprokázal ani, že by si po celou dobu topil dřevem a elektřinu vyráběl v agregátu, ani jakým způsobem kupříkladu zajišťoval odvoz odpadu. Daňový subjekt nemá samozřejmě povinnost si schovávat účty např. z nakoupeného dřeva či benzínu, ovšem v případě, kdy s tímto neobvyklým způsobem užívání objektu hodlal spojit snížení základu daně, musel být srozuměn s tím, že jej bude v tomto směru stíhat důkazní břemeno.

Nejvyšší správní soud dává krajskému soudu i žalovanému za pravdu, že ani jednotlivé provedené svědecké výpovědi nevedly k prokázání využívání objektu v M. pro účely trvalého bydlení. Rodiče stěžovatele na jednu stranu potvrdili, že stěžovatel trvale bydlel v M., na druhou stranu však jimi popsany způsob bydlení nemohl vyvrátit pochybnosti daňového orgánu o užívání této nemovitosti pro potřeby trvalého bydlení. Výpověď starosty obce ani sousedky rodičů pravdivost výpovědi rodičů ani nevyvrátily, avšak rozhodně ani nepotvrdily. Nelze však tvrdit, že jen proto, že tyto dvě výpovědi nejsou v rozporu s výpověďmi rodičů stěžovatele, je jimi prokázáno, že stěžovatel bydlel v M. Účelem hodnocení důkazů nebylo zjistit, zda jsou či nejsou jednotlivé důkazy v souladu a zda se podporují, ale posoudit, zda ve svém souhrnu prokazují tvrzení stěžovatele o tom, kde trvale bydlel. Obsah výpovědi rodičů se s výpovědí starosty neshoduje např. v tom, jak často se stěžovatel vyskytoval v Ú. u svých rodičů. Starosta uvedl, že sice osobně nemůže doložit, zda stěžovatel trvale bydlel v Ú., nicméně jej tam vídal minimálně dvakrát týdně, a to jak ráno, tak i večer. Naproti tomu matka stěžovatele správci daně sdělila, že za nimi jezdil na návštěvu minimálně a nepravidelně. Sama skutečnost, že sousedka rodičů a starosta obce nepotvrdili a ani nevyvrátili svědectví rodičů sama bez dalšího neznámá, že krajský soud musel vzít za prokázané, že stěžovatel nebydlel spolu se svými rodiči v Ú., nýbrž v M., jak se stěžovatel mylně domnívá. Obsah výpovědí jednotlivých svědků nelze pojmout izolovaně, nýbrž je třeba je hodnotit v souvislosti s dalšími poznatky, které v průběhu správního řízení vyšly najevo.

Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že stěžovatelem v průběhu řízení předložené fotografie též nelze považovat za prokazující, že by ve zdaňovacím období roku 2004 užíval nemovitost v M., jelikož z nich nelze seznat, v jakém konkrétním časovém období byly pořízeny. Podmínka trvalého bydlení ve smyslu § 15 odst. 11 zákona o daních z příjmů sice není vázána na trvalý pobyt poplatníka, nicméně skutečnost, že stěžovatel a ani další v zákoně vymezené osoby neměli v domě v M. nahlášen trvalý pobyt, ani fakt, že stěžovatel při smlouvě o koupi energií jako fakturační adresu uváděl dům v Ú. a konečně ani skutečnost, že stěžovatel v rozhodném zdaňovacím období vykonával funkci člena zastupitelstva v Ú., která je vázána na trvalý pobyt v dané obci, rozhodně nelze vyložit tak, že by podporovaly tvrzení stěžovatele, že se trvale zdržoval v M.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti napadl závěr krajského soudu, že o neunesení důkazního břemene svědčí existence stavebního povolení na přestavbu objektu na hotel G. Rozvedl, že o existenci stavebního povolení na přestavbu hotelu nevěděl, přičemž jako objekt k bydlení byl dům zapsán i ve výpisu z katastru nemovitostí. Nutno konstatovat, že tyto skutečnosti stěžovatel v žalobě neuvedl a nenamítal ani nesprávné posouzení nemovitosti jakožto předmětu bytové potřeby žalovaným, ačkoliv z dosavadního řízení nevyplynulo, že by mu v tom něco bránilo. Proto Nejvyšší správní soud k této námitce blíže nepřihlížel. Stěžovatel v žalobě totiž pouze konstatoval, že pokud provedl změnu v

užívání stavby a oznámil zahájení jejího užívání až později, znamená to toliko, že nedostál své povinnosti ze stavebního zákona a naopak to nepotvrzuje, že by nebydlel v nemovitosti v M. K tomu lze pouze doplnit, že i kdyby bylo ve správním či soudním řízení jakkoli prokázáno, že se v rozhodné době jednalo o rodinný dům, jak bylo obsaženo ve smlouvě o poskytnutí úvěru a meziúvěru ze stavebního spoření a čemuž by případně mohlo svědčit to, že byla povolena přestavba objektu, stěžovatel nesplnil další kumulativní podmínku vyžadovanou § 15 odst. 11 zákona o daních z příjmů, a sice požadavek trvalého bydlení.

Lze proto uzavřít, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno stran prokázání trvalého bydlení v nemovitosti v M., a proto správce daně postupoval správně, jestliže neuznal odpočet od základu daně ve výši 98 688 Kč ve smyslu § 15 odst. 10 a 11 zákona o daních z příjmů. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu a napadený rozsudek shledal zákonným. Nezjistil naplnění uplatněného kasačního důvodu, tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a ani neshledal jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu